

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.298 van 10 mei 2012
in de zaak A. 195.597/VII-37.690.**

In zake : de NV FONCK - DEHENNIN, in vereffening
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Assebroek - Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Sociale Zaken en Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rik Depla
kantoor houdend te 8310 Brugge St - Kruis
Karel Van Manderstraat 123
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 februari 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van ongekende datum van de federale minister van Volksgezondheid en van het advies van 26 juni 2009 van de Technische Commissie houdende de beslissing om een saldo-dioxinevergoeding toe te kennen van 3.462.079,01€.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 maart 2012.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven Boullart, die loco advocaat Antoon Lust verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Nick Verstraete, die loco advocaat Rik Depla verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Gegevens van de zaak

Het juridisch kader

3.1. Op grond van artikel 16 van de wet van 3 december 1999 betreffende steunmaatregelen ten gunste van landbouwbedrijven getroffen door de dioxinecrisis zijn met het koninklijk besluit van 25 januari 2000 tot instelling van een vergoedingsregeling voor sommige voedingsmiddelen van dierlijke oorsprong die zich op het Belgisch grondgebied bevinden (hierna : koninklijk besluit van

25 januari 2000) regels vastgesteld betreffende de vergoeding van personen die schade hebben geleden ten gevolge van de dioxinecrisis. Het besluit bevat bepalingen betreffende de procedure voor de toekenning van de vergoeding en over de omvang en de berekeningswijze ervan.

3.2. Dit besluit is van toepassing op de voedingsmiddelen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden en die de bestemming vernietiging hebben verkregen in toepassing van de ministeriële besluiten bedoeld in hoofdstuk I van de bijlage bij het besluit. Dit besluit is eveneens van toepassing op de voedingsmiddelen waarvan de houdbaarheidstermijn verstreken is terwijl ze zich op het Belgisch grondgebied onder bewarend beslag bevonden in toepassing van de ministeriële besluiten bedoeld in hoofdstuk I van dezelfde bijlage (artikel 1).

De eigenaar van de voedingsmiddelen bedoeld in artikel 1 die uiterlijk op 31 oktober 1999 bij een ter post aangetekende brief een aanvraag heeft ingediend bij de bevoegde overheidsdienst, Kanselarij van de Eerste Minister, kan van de overheid een vergoeding verkrijgen overeenkomstig de bepalingen van dit besluit (artikel 2).

De vergoeding die door de overheid zal worden betaald voor de voedingsmiddelen bedraagt 80 % van de kostprijs, berekend op basis van de elementen opgesomd in hoofdstuk II van de bijlage, of tot de marktprijs exclusief BTW indien deze lager is dan 80 % van de kostprijs (artikel 3).

Artikel 6 van dit koninklijk besluit bepaalt :

"Wanneer tegen een eigenaar of een van zijn aangestelden vervolging is ingesteld voor strafbare feiten die verband houden met de toepassing van dit besluit of met de maatregelen ter bestrijding van de dioxinecrisis, wordt de beslissing over de toekenning van de vergoeding opgeschort tot een definitieve beslissing in rechte is tussengekomen. In geval van veroordeling is de eigenaar uitgesloten van de voordelen van dit besluit".

De Feiten

4.1. De verzoekende partij dient een aanvraag in tot vergoeding overeenkomstig de bepalingen van het eerder genoemde koninklijk besluit.

4.2. Op 7 september 2000 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Dendermonde vrijgesproken voor het plegen van misdrijven, in september 1999, in verband met de uitvoer van vlees naar Duitsland.

4.3. Op 13 november 2000 deelt het Instituut voor Veterinaire Keuring (IVK) aan de verzoekende partij mee dat de Technische Commissie haar dossier met het oog op het verkrijgen van een vergoeding ingevolge de dioxinecrisis onderzocht heeft en dat de minister van Volksgezondheid besloten heeft haar een voorschot van 231.987.893 BEF toe te kennen.

4.4. Na inzage van het dossier dat de gerechtelijke autoriteiten te Dendermonde hadden samengesteld, deelt de leidend ambtenaar van het IVK op 22 december 2000 aan de minister van Volksgezondheid mee dat de verzoekende partij bij het destructiebedrijf Rendac vlees heeft aangeboden dat geproduceerd was vóór 15 januari 2000, dat dus niet in aanmerking kwam voor een vergoedingsregeling op basis van het koninklijk besluit van 25 januari 2000, maar waaromtrent de verzoekende partij strafbare manipulaties had gepleegd om van die regeling te kunnen genieten.

Er wordt aan de minister meegedeeld dat, hoewel er nog geen vervolging lastens de verzoekende vennootschap ingesteld is, er "een voldoende juridische grond bestaat" om de beslissing over het toekennen van een vergoeding in het kader van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 op te schorten aangezien "de frauduleuze praktijken die blijken uit het strafdossier van die aard (zijn) dat het quasi zeker is dat vervolging zal worden ingesteld". Geadviseerd wordt de diensten die bevoegd zijn voor het uitvoeren van een eventueel reeds getroffen beslissing in kennis te stellen van de nieuwe ontwikkelingen en het beloofde voorschot niet uit

te betalen.

In die gedachtengang vraagt de minister van Volksgezondheid op 8 januari 2001 aan het Rekenhof om de ordonnantie nr. 5.932/2000, die betrekking heeft op de uitbetaling van het bedrag van 231.987.893 BEF aan de verzoekende partij, niet te viseren.

4.5. Op 10 januari 2001 vordert de procureur des Konings te Dendermonde een aanvullend gerechtelijk onderzoek en de inverdenkingstelling van Bruno en Walter Dehennin, aangestelden van de verzoekende partij, voor het plegen van misdrijven betreffende het manipuleren van vlees en de bijhorende documenten teneinde te doen geloven dat het vlees als dioxinevlees kon bestempeld worden.

4.6 Op 25 januari 2001 dagvaardt de verzoekende partij de verwerende partij voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel teneinde haar te verplichten tot de uitbetaling van het eerder beloofde voorschot, minstens tot het voortzetten van de administratieve formaliteiten voor de uitbetaling.

Op 15 februari 2001 schort de rechtbank de behandeling van de zaak op totdat in de strafzaak een einduitspraak tussengekomen is over de vordering van 10 januari 2001 van het openbaar ministerie.

4.7. Tegen dit tussenvonnissen wordt hoger beroep ingesteld bij het Hof van Beroep van Brussel, dat uitspraak doet op 9 september 2008, nadat op 25 januari 2007 op strafrechtelijk vlak een uitspraak is tussengekomen van het Hof van Beroep te Gent.

4.8. In dit arrest worden de zaakvoerders van de verzoekende partij en zij zelf vrijgesproken van volgende tenlasteleggingen :

"- valsheid in geschrifte (en gebruik van valse stukken) door het veranderen

van vermeldingen, enerzijds op 'oud' vlees (van voor de verdachte periode) om dit te doen doorgaan voor (uitkeringsgerechtigd) dioxinevlees (van in de verdachte periode) en anderzijds op 'vers' vlees (van in de verdachte periode) om dit te doen doorgaan voor 'oud' vlees (van voor de verdachte periode);

- poging tot oplichting door in (alle ingediende) 145 dossiers ten onrechte (gezien de beweerde valsheid in geschrifte) Staatssteun te hebben aangevraagd onder de dioxineregeling".

4.9. Uit het verslag van de technische commissie dat betrekking heeft op de verzoekende partij blijkt dat op 26 juni 2009 beslist wordt een totaal van 139.659.921 BEF of 3.462.079,01€ aan de verzoekende partij te betalen.

Het verslag luidt als volgt :

"Hierbij heb ik de eer mevrouw de Minister te laten weten dat de technische commissie 'binnenland', ingesteld bij het MB van 18 oktober 1999, in haar verslag van 29 augustus 2000 voor het dossier 5620/IVK284, Fonck-Dehennin, een positief advies gegeven heeft voor een vergoeding van 386.646.488,7 BF.

Tengevolge van betwistingen en gerechtelijke onderzoeken is dit dossier tot op heden niet afgerond. Mede als gevolg van het arrest (A.R. nr. 2001/AR/1211) van het Hof van Beroep te Brussel van 9 september 2008 wordt het dossier nu verder afgehandeld door de technische commissie, waarvan de leden aangewezen werden door het MB van 18 maart 2009.

Het dossier is opnieuw besproken geworden op 28 april 2009 door de leden van de technische commissie.

Deze heeft beslist om een positief advies te geven voor de uitbetaling van een vergoeding voor het bedrag dat door de technische commissie in zijn vergadering van 29 augustus 2000 werd goedgekeurd, evenwel met uitsluiting van de bedragen van 7 vergoedingsdossiers.

De technische commissie is van oordeel dat die 7 vergoedingsdossiers niet voldoen aan de voorwaarden voor vergoeding. Het betreft hier vlees dat geproduceerd werd in een periode die niet in aanmerking komt voor de vergoedingsregeling. Dit werd vastgesteld tijdens een onderzoek van de Gerechtelijke Politie van Aalst en opgenomen in het Proces Verhaal onder nummer 762010X) van 15 december 2000.

Het betreft volgende dossiers:

- vergoedingsdossier 435: 23.405 kg voor een waarde van 35.660,45€
- vergoedingsdossier 448: 26640 kg voor een waarde van 59.934,32€
- vergoedingsdossier 876: 26.359 kg voor een waarde van 61 I 72,71€
- vergoedingsdossier 1092: 26.766 kg voor een waarde van 54.781,19€
- vergoedingsdossier 1374 26.125 kg voor een waarde van 53.450,05€
- vergoedingsdossier 1449: 26.111 kg voor een waarde van 52.413,71€
- vergoedingsdossier 1586: 25.793 kg voor een waarde van 52.395,02 £

Uitgaande van de aard van de producten, het netto gewicht en het toegekend forfait dient in deze 7 bovengenoemde dossiers een totaal bedrag van 14.998.675 BF (371.807,44 €) in mindering gebracht te worden.

In bijlage is een tabel gevoegd met een globaal overzicht van de aard, de hoeveelheid alsmede de toegepaste forfaitaire prijs, kostprijs of marktprijs van de voedingsmiddelen en het bedrag van de toegekende vergoeding (...).

Bijgevolg geeft de technische commissie een gunstig advies voor de uitbetaling van 3.462.079,01 € (139.659.921 BF); zijnde 386.646.489 BF (het oorspronkelijk goedgekeurd bedrag) verminderd met 231.987.893 BF (uitbetaald voorschot in hoofdsom op 16 januari 2008 op basis van de 'vrijspraak' van Fonck-Dehennin in de gerechtelijke procedure (nr. 1282/04) door het Hof van Beroep te Gent), en verminderd met 14.998.675 BF (7 geweigerde dossiers).

Gelet op het feit dat het bedrijf Fonck Dehennin n.v. in vereffening is, zal dit bedrag in eerste instantie overgemaakt worden op de derdenrekening 630-1550492-06 van onze advocaat Mr. Depla".

4.10. Op 28 januari 2010 wordt een brief toegestuurd aan de raadsman van de verzoekende partij met als bijlage het verslag van de Technische Commissie, een kopie van het advies dat door de Technische Commissie werd overgemaakt aan de Minister en een overzicht van de zeven geweigerde dossiers.

IV. Ontvankelijkheid

5. De verwerende partij werpt op dat de Raad van State te dezen geen rechtsmacht heeft omdat het voorwerp van de voorliggende zaak een geschil over subjectieve rechten betreft. Zij verwijst daarbij naar het arrest van de Raad van State nr. 163.302 van 9 oktober 2006.

Zij merkt op dat de overheid bij de toepassing van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 over geen appreciatiebevoegdheid beschikt.

In antwoord op het auditoraatsverslag voegt de verwerende partij in de laatste memorie nog toe dat, wanneer men beslist dat bepaalde dossiers niet voldoen aan de voorwaarden, hier uiteraard uit volgt dat ook geen vergoeding toegekend kan worden en dat er dus in hoofde van de verwerende partij een

gebonden bevoegdheid bestaat.

Beoordeling

6. Het bestreden besluit steunt op het advies van de Technische Commissie, waarnaar het ook verwijst. Het werkelijke voorwerp van het beroep omvat dan ook niet enkel de niet-toekenning van een vergoeding voor zeven van de dossiers, maar heeft ook betrekking op het niet in aanmerking nemen van die dossiers. De leer van het door de verwerende partij geciteerde arrest nr. 163.302, waarin het ministerieel besluit van 23 december 1999 tot instelling van een vergoedingsregeling naar aanleiding van de dioxinecrisis voor sommige levende dieren en sommige producten van dierlijke oorsprong aan de orde was, kan dan ook niet worden toegepast. Te dezen is de wet van 3 december 1999 betreffende steunmaatregelen ten gunste van landbouwbedrijven getroffen door de dioxinecrisis van toepassing, dat in artikel 3 bepaalt dat de betrokkene geen onregelmatigheden mag begaan hebben ten aanzien van de maatregelen genomen door de overheid in het kader van de dioxinecrisis en zo ruim is gesteld dat zij een discretionaire beslissing van het bestuur veronderstelt, hetgeen belet dat de beslissing over de steunverlening in het kader van de artikelen 4 en 5 als een beslissing over een subjectief recht wordt gecatalogeerd.

Dit blijkt overigens ook met zoveel woorden uit het arrest van 9 september 2008 van het Hof van Beroep te Brussel dat tussen partijen gezag van gewijsde heeft :

"Het K.B. van 25 januari 2000 bepaalt (...) dat:

- aan de aanvraag tot tegemoetkoming een aantal stukken dienen gevoegd te worden (artikel 2);
- de vergoeding die door de overheid wordt betaald 80% bedraagt van de kostprijs, berekend op basis van de elementen opgesomd in Hoofdstuk II van de bijlage, of tot de marktprijs exclusief BTW indien deze lager is dan 80% van de kostprijs (artikel 3);
- voor de behandeling van de dossiers de gelaste ambtenaren toegang hebben tot alle handelsdocumenten van de eigenaar en de voorlegging kunnen eisen van alle bijkomende gegevens die noodzakelijk zijn voor de toepassing van dat besluit (artikel 5);

-de beslissing tot het toekennen van de vergoeding genomen wordt door de bevoegde minister op advies van de technische Commissie die belast is met de vaststelling van het toe te kennen bedrag van de vergoeding (artikel 5).

Dit houdt in dat de technische Commissie waarvan sprake een onderzoeksplicht heeft en dient na te gaan of de aanvraag aan de wettelijke vereisten voldoet. Het is deze commissie die op basis van de dossierstukken een advies dient te verlenen over de omvang van de tegemoetkoming waarop een belanghebbende aanspraak kan maken conform de beginselen van het K.B. van 25 januari 2000. De uiteindelijke beslissingsmacht ligt bij de minister waartegen de belanghebbende eventueel kan opkomen bij de Raad van State (appellanten gingen daar overigens toe over m.b.t. de in de brief van 24 januari 2001 vervatte beslissing om terug te komen op de beslissing van 13 november 2000 waarbij een voorschot werd toegekend van 231.987.893 BEF).

In tegenstelling met wat appellanten voorhouden, verleent het arrest van 25 januari 2007 hen geen subjectief recht op uitbetaling van het bedrag van 8.264.705,53 € (zoals gevraagd in hun conclusie van 5 mei 2008) doch enkel van de reeds aangekondigde en goedgekeurde provisie van 231.987.893 BEF of 5.750.829,65 € die inmiddels door de Belgische Staat betaald werd.

Het feit dat het door appellanten meergevorderde nog verder zal dienen onderzocht te worden - wat in eerste instantie behoort tot de bevoegdheid van de commissie en de bevoegde minister - blijkt uit het feit alleen reeds dat appellanten in hun onderscheiden conclusies bedragen vorderen gaande van 5.750.829,65 € tot 9.425.528,57 € (...).

Het hof is derhalve onbevoegd om thans enige beslissing te nemen m.b.t. het meergevorderde van de tegemoetkoming waarop appellanten menen recht te hebben als vergoeding voor de schade voortspruitende uit de dioxinecrisis".

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoekende partij roept als eerste middel de schending in van "artikel 6, tweede zinsdeel" van het koninklijk besluit van 25 januari 2000, van het algemeen beginsel van het gezag van gewijsde, onder meer neergelegd in de

artikelen 23, 26 en 28 van het Gerechtelijk Wetboek en in artikel 1350, 3° van het Burgerlijk Wetboek, verbonden aan het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 25 januari 2007 en aan het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 9 september 2008, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel, zoals neergelegd in artikel 3, tweede lid van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

8. Het middel houdt onder meer in dat het Hof van Beroep te Gent in zijn arrest van 25 januari 2007 voor recht heeft gezegd dat uit het proces-verbaal nr. 7620/00 geen onregelmatigheden met betrekking tot de aanvraag voor vergoeding kunnen worden afgeleid, zodat de Technische Commissie niet met betrekking tot hetzelfde proces-verbaal het tegenovergestelde kan zeggen zonder het gezag van gewijsde van het arrest te miskennen. Daarnaast verwijst de verwerende partij naar het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 9 september 2008, dat met betrekking tot de 146 dossiers waarop de gevraagde vergoeding betrekking heeft stelt dat het voormelde arrest van het Hof van Beroep te Gent "duidelijk en ondubbelzinnig (heeft) gesteld dat in geen van deze dossiers enige valsheid werd begaan en geen van deze dossiers kan aangezien worden als een poging tot oplichting van de Belgische Staat m.b.t. de dioxinevergoedingsregeling".

9. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij daar tegenover dat het feit dat de verzoekende partij werd vrijgesproken uiteraard niet betekent dat de Technische Commissie haar volledige onderzoeksbevoegdheid verliest om na te gaan of alle ingediende dossiers aan de vergoedingsregelgeving voldoen en dat, los van eventueel strafrechtelijke onregelmatigheden, er ook onopzettelijk niet-strafrechtelijke fouten kunnen gebeuren bij de aangifte, die enkel tot gevolg hebben dat men voor een specifiek dossier geen vergoeding krijgt. Zij wijst in dat verband op zeven dossiers waarin het desbetreffende vlees was geproduceerd in een periode die niet in aanmerking komt voor de vergoedingsregeling en preciseert dat zelfs indien men de uitleg aanneemt die werd

gegeven in het proces-verbaal nr. 83/01 van 8 januari 2001, de productiedatum van het vlees niet in een vergoedbare periode valt. De Technische Commissie heeft zich volgens de verwerende partij niet gesteund op enige strafrechtelijke onregelmatigheid, maar is louter administratief nagegaan of aan alle voorwaarden is voldaan.

10. In de laatste memorie voegt de verwerende partij nog toe dat het feit dat de productiedatum van het vlees in de zeven dossiers die niet tot vergoeding aanleiding gaven in een niet-vergoedbare periode ligt, geen nieuw motief is, aangezien in het advies van de Technische Commissie toch duidelijk is vermeld dat de zeven vergoedingsdossiers niet voldoen aan de voorwaarden voor vergoeding, waar wordt gesteld "Het betreft hier vlees dat geproduceerd werd in een periode die niet in aanmerking komt voor vergoeding".

Beoordeling

11. De Technische Commissie adviseert op basis van een proces-verbaal van 15 december 2000 (nr. 7620/00) om zeven van de 146 ingediende dossiers van de dioxinevergoedingsregeling uit te sluiten. Het gaat om de dossiers met nummers 435, 448, 876, 1092, 1374, 1449 en 1586. De reden van uitsluiting van de vergoeding in het kader van de dioxinecrisis betreft het feit dat deze dossiers niet voldoen aan de voorwaarden voor vergoeding omdat het vlees betreft dat geproduceerd werd in een periode die niet in aanmerking komt voor de vergoedingsregeling.

De verzoekende partij en haar zaakvoerders werden vrijgesproken van de betrokken tenlasteleggingen door het Hof van Beroep te Gent op 25 januari 2007. In dat arrest werd het proces-verbaal van 15 december 2000 betrokken. Met de verzoekende partij moet aldus worden vastgesteld dat voor recht werd gezegd dat uit dat proces-verbaal geen valsheid noch poging tot oplichting met betrekking tot de aanvraag voor vergoeding kon worden afgeleid.

Dit betekent echter niet dat de verwerende partij niet meer zou kunnen aanvoeren dat de betrokken dossiers niet voor vergoeding in aanmerking komen wanneer ze niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Door louter te overwegen dat het vlees verbonden aan de zeven geweigerde dossiers geproduceerd werd in een periode die niet in aanmerking komt voor vergoeding gaat de Technische Commissie te dezen voorbij aan de vaststellingen in het arrest van het Hof van Beroep. Wanneer de verwerende partij het tegendeel beweert, moet zij dit met concrete elementen aantonen, wat zij echter niet doet. De bestreden beslissing is, zoals het advies waarop zij steunt, niet afdoende gemotiveerd.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

12. De verzoekende partij roept als tweede middel de schending in van de hoorplicht. Zij stelt dat "door de vergoeding voor de bewuste 7 dossiers te weigeren op grond van fraude die volgens de leden van de Technische Commissie zou blijken uit het proces-verbaal 7620/00 van de gerechtelijke politie van 15 december 2000, de weigering uiteindelijk (is) gesteund op het gedrag en op beweerde misdragingen van de verzoekende partij en haar beheerders". Het weigeren van een vergoeding voor de schade geleden ingevolge de dioxinecrisis ten gevolge van beweerde misdragingen van de schadelijder, kan volgens de verzoekende partij "perfect worden vergeleken met de weigering van een subsidie ingeval van oncorrecte verklaringen. In beide gevallen gaat de beslissing terug tot een aan de belanghebbende verwijtbare gedraging". Zij besluit dat indien de Technische Commissie haar had gehoord, er een correcte besluitvorming zou zijn geweest.

13. De verwerende partij stelt dat de Technische Commissie haar ongunstig advies niet heeft gesteund op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij en haar beheerders, doch enkel op het dossier en regelgeving. Uit dit dossier is gebleken dat de verzoekende partij niet voldeed aan alle voorwaarden teneinde vergoeding te bekomen voor wat de zeven desbetreffende dossiers betreft. Indien de commissie had beweerd dat er sprake zou zijn geweest van fraude had zij immers verzoekende partij volledig dienen uit te sluiten van vergoeding. Zij beklemtoont voorts dat er geen verplichting bestond tot het horen van verzoekende partij en zij stelt dat het "horen" van verzoekende partij geen enkel nut meer zou gehad hebben.

Beoordeling

14. De hoorplicht houdt de verplichting in om een verzoekende partij in staat te stellen kennis te krijgen van alle essentiële stukken van het dossier waarna zij, met betrekking tot een ernstige maatregel die jegens haar wordt genomen na een tekortkoming die haar wordt aangerekend, op nuttige wijze haar zienswijze moet kunnen meedelen, onafhankelijk van enig verzoek daartoe.

De zeven kwestieuze dossiers worden uit de vergoedingsregeling gesloten omdat, volgens de verwerende partij, het vlees niet zou zijn geproduceerd in de periode die in aanmerking komt voor de vergoedingsregeling. Aldus wordt de verzoekende partij beticht van een onjuiste aangifte.

Het staat vast dat de verzoekende partij niet werd gehoord. Gelet op de in het geding zijnde maatregel en de omstandigheden die er toe aanleiding geven gaat het hier om een ernstige maatregel. De verwerende partij enkel stelt dat het horen van de verzoekende partij aan de zaak niets zou hebben veranderd. Deze bewering wordt echter niet geloofwaardig gemaakt. Het staat immers vast dat de verwerende partij bij een beslissing over de vergoedingsaanvraag over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat zij, zeker gelet op de strafrechtelijke

vrijspraak van de verzoekende partij wegens valsheid in geschrifte en poging tot oplichting, de zaak met volledige kennis van zaken en op een zorgvuldige wijze had moeten onderzoeken en de uitleg van de verzoekende partij had moeten kennen, nu de processen-verbaal, waarnaar in het advies van de Technische Commissie wordt verwezen voor het Hof van Beroep te Gent geen voldoende grond voor strafrechtelijke veroordeling opleverden.

Het tweede middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van ongekende datum van de federale minister van Volksgezondheid en het advies van 26 juni 2009 van de Technische Commissie houdende de beslissing om aan de NV Fonck - Dehennin een saldo-dioxinevergoeding toe te kennen van 3.462.079,01€.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin